

Antwerpen, oktober 2011

“Stilte na de storm”

Broeders en zusters,

“Het Spaanse graan heeft de orkaan doorstaan.” Met deze taal oefening uit *My Fair Lady* moesten we op school onze Vlaamse uitspraak van de lange ‘a’ scherp stellen. Het zinnetje kwam bij me op tijdens de laatste nacht van de Wereldjongerendagen in Madrid. Net toen paus Benedictus XVI zijn homilie wilde aanvatten, brak een onweer los met fikse windstoten en regenbuien. Anderhalf miljoen jongeren doken weg onder paraplu’s en geïmproviseerde regenjassen. Na tien minuten was de frisse bui over. Nog eens tien minuten later waren we weer droog gewaaid. Terug thuis, sprak iedereen me aan over de fameuze regenbui die ze op televisie gezien hadden. Alsof we een orkaan doorstaan hadden. Toch was dit onweer voor mij helemaal niet het sterkste moment van de laatste avond. De sterkste ervaring kwam voor mij een half uur later.

Na een korte inleiding werd het Sacrament van de Eucharistie in processie naar voren gebracht en in een monstrans bij het altaar geplaatst. Allen werden uitgenodigd om persoonlijk en in stilte te bidden. Na de drukte van de storm, werd heel het vliegveld stil. Je kunt het je amper voorstellen: een eindeloze vlakte jongeren die in stilte naar het Sacrament kijken en bidden. Een stilte die te snijden was, een kwartier lang. De festivalsfeer en het kampgevoel maakten plaats voor de kern van heel het gebeuren: een stille verbondenheid in geloof, gebed en vriendschap. De paus ging bijna als één van de aanwezigen op in die grote menigte van biddende jongeren. Dit kwartier stilte was voor mij het sterkste moment van de Wereldjongerendagen. Het was letterlijk stilte na de storm. Ik weet niet hoe de aanwezige jongeren dit ervaren hebben of waaraan zij toen gedacht hebben. Dat moet je hun zelf maar vragen.

Bijna twee weken was ik met jongeren van het bisdom Antwerpen onderweg. Eerst een week met de jongerengroep van ons bisdom in de buurt van Barcelona; daarna een week met alle Vlaamse jongeren in Madrid. Het deed me goed met hen te kunnen spreken over hun ervaringen met het Evangelie, Jezus, de kerkgemeenschap, over hun leven als jongere en als gelovige vandaag. De manier waarop zij hierover met elkaar in gesprek gingen, was voor mij een verrassing. Soms moet je weg zijn van thuis om de vrijheid terug te vinden waarover het Evangelie spreekt. De vrijheid om je diepste aanvoelen te verwoorden en te beluisteren, samen met anderen.

Het is één van de vragen of zorgen die mij het meest bezighouden: waar kunnen jongeren vandaag samenkomen rond het Evangelie? Waar vinden zij de vrije ruimte die daartoe uitnodigt en daarvoor nodig is? Zeker: de relatie tussen de Kerk en de jongeren is belast met pijnpunten. Het Evangelie is bovendien geen gemakkelijke boodschap. Toch is het mijn diepste overtuiging dat Jezus en het Evangelie een kracht in zich dragen waardoor jongeren dichter bij zichzelf en bij anderen kunnen komen. Het Evangelie kan het verschil uitmaken in hun leven en in het onze.

Wat verwachten jongeren van de kerkgemeenschap, van een parochie, van een godsdienstleerkracht, van een priester of een bisschop? Hoe kunnen wij dichter komen bij wat werkelijk in hen leeft, maar thuis of op school zo moeizaam ter sprake komt? Graag wil ik allen danken die op een of andere manier met jongeren op weg gaan in jongerenpastoraal, jeugdbeweging of school. Ik hoop dat jongeren het woord kunnen nemen in de diocesane gespreksronde die dit najaar in heel ons bisdom wordt gehouden. Misschien ligt bij hen wel graan, Vlaams graan, dat de orkaan heeft doorstaan en morgen weer vrucht kan dragen.

A handwritten signature in dark ink, reading "John Bonny". The signature is written in a cursive style with a small cross at the beginning.

Bisschop van Antwerpen